

Òptica Martín. 65 anys guaitant mirades (I)

Ricard Martín i Llausas, a la seva òptica del carrer de Sant Pere, 38, al costat del local ocupat per Radio Terrassa, anys cinquanta.

Ricard Martín i Llausas (Sabadell, 14 de maig de 1922 — Terrassa, 18 de juny de 1999), el 1947, als vint-i-cinc anys, va començar la seva formació com aprenent a les òptiques barcelonines Nebot, instal·lada al carrer d'Ausiàs Marc, 93, i Morató, al carrer de Petritxol, 9.

A partir de 1949, es va posar a vendre ulleres pel seu compte en un mostrador que va llogar en una botiga de discos del carrer de la Fontvella i, un any després, va llogar un local al número 38 del carrer de Sant Pere, on abans hi havia hagut una merceria. Aquesta botiga tenia un petit aparador, però el Ricard també feia servir part

Aparador dedicat a donar publicitat de l'Òptica Martín, situat al local de futbolins del carrer de Sant Pere, anys cinquanta.

Anunci del trasllat de l'Òptica Martín al número 55 del carrer de Sant Pere, 1973.

del del local de futbolins que hi havia al costat de Radio Terrassa. Tampoc necessitava gaire més, ja que, atès l'aïllacionisme de l'Espanya franquista, els professionals disposaven de pocs articles al seu abast, i es veien obligats a treballar com autèntics artesans per a poder exercir l'ofici i oferir un servei correcte als seus clients. Fou en aquests aparadors on Ricard ja va començar a donar publicitat del seu negoci sota reclams semblants a aquest: "Servimos y reparamos sus gafas en el acto".

Ricard Martín i Llausas treballant al seu taller d'òptica. Per a fer els vidres de cada ullera, primer es feia una plantilla de cartró que es col·locava sobre un vidre i el seu perfil es resseguia amb la vidria, després es tallava amb unes alicates i, finalment, se'n polien les arestes amb la mola de pedra que apareix al centre de la imatge.

Des de 1946, la formació com a òptic s'havia de fer a l'Instituto de Óptica Daza de Valdés, dependent de l'Àrea de Ciencia y Tecnologías Físicas del Consejo Superior de Investigaciones Científicas de Madrid. Deu anys més tard, a partir de 1956, els estudiants d'òptica van poder obtenir la diplomatura oficial acreditativa cursant assignatures com Matemàtiques, Física i Química, Òptica Geomètrica, Òptica Física, Òptica Fisiològica, Optometria, Fotometria i Color, i Elements de Legislació.

Ricard Martín i Llausas, com tots els seus contemporanis, per edat, no havia pogut aconseguir una titulació oficial, per tant, va haver de revalidar la seva experiència de l'ofici, amb un examen que va fer al citat Instituto de Óptica Daza de Valdés (autor del primer llibre de continguts d'òptica geomètrica i fisiològica publicat a Espanya, el 1623, conegut amb el títol *El uso de los anteojos*).

El 1962, en ple període d'eclosió de l'òptica mèdica i estètica, gràcies a l'arribada al país de nous materials i noves tècniques, Ricard Martín decidí ampliar el seu negoci i obrí un altre establiment a Sabadell, al carrer de l'Escola Industrial, 13, que va mantenir fins

al 1971, any que el traspassà a un dels òptics que havia contractat quan el va obrir.

Ricard Martín no tan sols es dedicava al muntatge i reparació d'ulleres, sinó que, com a decidit emprenedor, també va dissenyar muntures, seguint les tendències que veia a les diferents fires a les que acudia regularment, Madrid, París, Barcelona i, fonamentalment Milà, on anava de manera més assídua, per tal d'oferir als seus clients un producte singular.

Muntures d'ulleres dissenyades per Ricard Martín i Llausas els anys setanta.

De la materialització dels seus dissenys se n'ocuparen les cases madrilenyes Llorens i Framo, aquesta darrera, posteriorment, quedaria inclosa dins del Grup Indo.

El mes d'abril de 1973, va traslladar el seu negoci al número 55 del mateix carrer, un local on fins aquell moment s'hi venia roba per a la llar. De l'adequació de la nova botiga se'n va ocupar la casa barcelonina Celaya Fabricación y Comercio SA, especialitzada en reformes d'establiments comercials. També va col·laborar amb entitats com la Mútua de Terrassa en campanyes com la dedicada a la protecció ocular i la prevenció d'accidents.

El 1970, el seu fill Ricard (Barcelona, 23 de juliol de 1951) va decidir seguir els passos del seu pare i es va matricular a la Escuela Universitaria de Óptica, per tal d'obtenir-ne la diplomatura, ja que solament s'impartia a Madrid. Allà hi coneixerà, entre d'altres, Pedro Jiménez-Landi Martínez (Méntrida, 1911 — Madrid, 11 de novembre de 2007) professor i director del centre.

El 7 d'octubre de 1977, es va inaugurar a Terrassa l'Escola Universitària d'Òptica i Optometria, el segon centre on s'impartia la diplomatura d'òptica a l'estat espanyol. Precisament, uns anys abans, Ricard Martín i Llausas havia estat parlant amb un client de la botiga, que aleshores era professor a l'Escola Industrial de Terrassa, el catedràtic numerari en Química Industrial Fernando González Lagunas, de la necessitat de crear un centre on es poguessin formar els futurs òptics a Catalunya.

Ricard Martí i Rodríguez es va casar el 1975 amb Maria Teresa López i Domínguez (Zamora, 19 de maig de 1951 — Terrassa, 8 d'abril de 2008), companya d'estudis a la Escuela Universitaria de Óptica, i es van incorporar a la botiga del carrer de Sant Pere, 55, junt amb el seu pare que en controlava el taller i, a més, es dedicava a portar tot el relacionat amb la part comercial; la seva mare, Rosa Rodríguez i Mauri (Barcelona, 29 d'octubre de 1926), que atenia a la botiga; dos aprenents i una dependenta.

El jove matrimoni incorporà a la botiga les darreres i més modernes opcions òptiques, entre elles, tot el referent a la contactologia. El 1980, Maria Teresa López, per les seves inquietuds professionals i el seu perfeccionisme i refinament en el treball, decidí obrir una òptica pròpia, Optinova Vallparadís, al carrer de Jacquart, 71, on optà per comercialitzar exclusivament primeres marques de gamma alta.

Maria Teresa López i Domínguez a la seva òptica del carrer de Jacquart, 71, anys vuitanta.

Optinova Vallparadís, carrer de Jacquart, 71, anys vuitanta.

Vers la dècada dels anys vuitanta, en plena expansió del fenomen de les grans cadenes d'òptiques, Ricard Martín i Llausas començà a deixar i a delegar, a poc a poc, el negoci en mans del seu fill, fins que aquest l'assumí totalment, després que el seu pare, a la tornada d'una fira celebrada a Milà, emmalaltís i morís el 1999. En aquells moments, a la botiga hi treballaven sis persones: el Ricard, la seva mare, dos aprenents en el taller i dos dependents a la botiga.

Ana Fernández Álvarez
campanadas@telefonica.net